10 ocak 81

Kardeşim Arif.

Neden böyle yazıyorum, neden böyle direniyorum ben de bilmiyorum doğrusu. Merhaba!

Elli gün Ankara'da kaldım ve sonuç başarısızlıktır! 3 Ocak 81 Cumartesi günü Ankara'dan doğru Çanakkale'ye geçebildim işte; baktım cebimde 800 lira kalmış, bunun 750 lirasını otobüse verdim. Ve kısacası Yalova köyüne sığındım bu kara kışta. Bu gibi soğuk ufak oda, kırık camlardan içeri rüzgar giriyor, ben yer yatağındayım giyinik, annem divanda, 38-39 kiloya düşmüş kadın, halsizlikten yere oturuncu mutlaka birisinin onu tutup ayağa kaldırması gerekiyor, sanıyorum elli günlük Ankara' serüveni bende izler bırakmıştır anlıyorum. Cüneyt Ayral, Cemil Eren, Ergin Günçe bana ufak da olsa bir iş bulabilmek ve Ankara'da tutunabilmek için çabaladılar, olmadı olamadı. Özellikle Cüneyt Ayral çok çalıştıydı, onu yeni tanımıştım; Vüsat Bener tanıştırmıştı bana. Ankara'da eski yeni bir dolu arkadaşı gördüm ayrıca. Son Mülkiyeliler Birliğinde kalıyordum, Kızılay'da. Birkaç kez de ODTÜ'ne gittim.

Sanıyorum ki Arif, benim Ankara'da iş bulamamamda bir 'panik'in de rolü oldu başka etkenlerin yanında (belirli bir yaşta olmak gibi, yeni devreye girmiş olmak gibi, o geçmişteki iki 'ölü soyguncusu'ndan çekinmek gibi; yani Onat ile Güler'den -); ben 'zorunluluk ve 'ivedilik'ten söz ederken durumumu durumlarımı olduğu gibi anlatmıştım kimi arkadaşlara; Ankara'ya 13 Kasım'da 200 lirayla indiğimi, ayakkaplarımın su aldığını, elbiselerimin eskilikten üzündüğünü, oğlum Ege'nin Kurban Bayramı öngününde birdenbire yersiz yurtsuz ve parasız pulsuz kaldığını, köyde annemin kıpkızıl aç olduğunu, satacak artık hiç bir şeyimiz kalmadığını, benim de yerim yurdum olmadığını, oğlum konusunda hukuksal bir boşluk olduğunu, hukuksal boşluktan yararlananlar olduğunu, kim kime dum duma bir ortamda olduğumuzu, bir insan toplumu içinde bulunmadığımızı, vesaire! .. olduğu gibi anlatmak "yanlışı"nda bulunmuşum; işte bu da 'panik' yarattı Arif. İlgilenir gibi gözükerek ilgilenmediler, kimisi. İbretle izledim çevremdeki her bir şeyi. Çok zayıfladım, lokalde kaldığım günler de bir öğlen bir de akşam birer simit yiyebiliyordum ve bolca su içmekler. Ancak Özcan Yalım gibi, Cemil Eren gibi, Feza ve Fuat gibi (Cüneyt Ayral'ın arkadaşlarıdır) arkadaşlara gittiğimde karnım doyuyordu. Bilirsin ki bir insan toplumu olmayan bizim toplumuzda yazar çizerlerin yoksul olması olağan karşılanır olağan karşılanıyor. Ben bir kez yoksul değil, açtım, açım üç aydır ve de kesinlikle, insan hangi ortamda bulunursa bulunsun yoksulsa o toplumda derin onarılmaz bir toplumsal bozukluk vardır. Olup bitenler çok ilginçtir. Düşün ki, sözgelimi 77 başlarında bir iadeli taahhütlü mektupta Can Yücel, Cevat Çapan, Önay Sözer .. açık açık şerefsiz yaratıklar olduklarını, acımasız davranabileceklerini, kendilerini için "çıkar dayanışması"ndan başka bir şey olmadığını yazabilmişlerdi bana.. Biliyorum benim öykümün doğrudan doğruya onlarla ilgisi yoktur ama her halde uzaktan biraz ilgisi vardır; şerefsiz yaratıklardan Ferit Edgü ve Jak Kamhi geçmişteki 'ölüsoyguncuioğu' nesnel olgusunu örtbas edebilmek için bir dolu söylenti çıkarmışlar; bunlar kulağıma dek gelmiştir. Düşünüyorum da bir insana ancak böylesi arka arkaya haksızlıklar, adaletsizlikler yapılabilir. Umuyorum ki ilerde biri çıkıp benim bu başıma getirilenlerle galealerle ilgilenecektir ilgilenmelidir. Her hangi bir haksızlık ve her hangi bir adaletsizlik değildir bu. Olanca serinkanlılığım ve nesnelliğimle yazıyorum bunları sana. Parasızlıktan kahveye bile çıkamıyorum artık, koşulların ve ortamın çok kötü olmasından da açmıyacağım sana, kesinlikle yerinmiyorum hiç bir şeyden, hiç bir şeyden yakınmıyorum, olguları - yalın da olsa - sıralıyorum yalnızca sana. Gerçekten ve her anlamıyla yaşamımın en zor günleridir yaşadığım üç aydır, ve hele Ankara'da elli gündür. Yine de pes etmiyeceğim, pes etmiyorum! Ankara'da rastlantıyla, bir kez daha Can Yücel'in ve Ferit Edgü'nün .. şerefsiz yaratıklar olduğunu öğrendim. Dönebilir ki iş iş diye çırpınırken bu eski konuyla neden ilgileniyorsun? Evet, az oranda da olsa iş bulamamakta bu 'yaratıklardar' bir çekinme sezdim biraz.

Benden dileğim şudur; kuyruğumu dik tutuyorum ama, bu köyün en yoksulu benim. Aman bana İstanbul'da bir iş arayıver. Biliyorum kim kime bir toplumda bu zordur. Ama bu her hangi bir iş arama değildir kesinlikle. Burada böyle kalakaldım. (Bir şey dokundu bana yalnızca, bunu da yazmadan edemiyeceğim sana, ben Ankara'ya iki ay önce giderken anneme "orada Ankara'da bir iş tutunca seni Ankara'ya yanıma alacağım" demiştim beni geçenlerde birdenbire karşısında görünce kadın ağladı 'beni Ankara'ya götürmek' için gelmişsin, beni buradan kurtar' deyişini unutamıyorum bir türlü. Doğa bana pes etme duygusunu ya da düşüncesini vermemiş ne yapalım, aman bana İstanbul'da ufak da olsa bir iş Arif. Sıfırı çoktan tükettim tüketmişim. Burada buralarda hiç bir olanak yok. Kar kış var, yollar açık değil. Sanıyorum bu mektup eline geç varacaktır biraz. Olsun, umut umuttur; iyice zayıflamışım ama sanıyorum direnme gücüm var, direnebilirim direnmek gerekir de. Benim için İstanbul'da bir iş bulmak öylesine önemli ki (benim içinde bulunduğum kötü durum/insan toplumu olmayan bizim toplumda hiç bir işe yaramaz çünkü) 'panik' yapmıyalım, yalnızca 'zorunluluk' ve 'ivedilik'ten açalım derim. Doğrusu biraz çaptan düşme de var ayrıca, bu mektubu bile yarım günde yazabildim. Moralim zaman zaman bozulmuyor diyemem demiyeceğim. Şükür ki hep kar yağıyor, üst üste hırtlamba gibi giyinmişim, ya bir de yağmur yağsaydı, çatı akıyor çünkü, camların kırık yerlerine yastık koyduk, soğuğa bir türlü alışılmıyor Arif, hele belirli bir yaştan sonra hiç (Bu yılbaşında ellisine bastım).

Tülin ne yapıyor? Nice nasıl? Onlara içten selamlarımı söyleyiver iletiver. Bizim Yaşar Miraç'ı Ankara'da bir kez görmüştüm, TDK'na birlikte gittikdi.

Üç ay öncesi sana köyden bir çocuk romanın konusunda hani bir şey yazmıştım. Aylardır hiç yazamıyorum, yazamıyacağım da yazık ki.

Ben de çok düşündüm şu konuda, çözemedim; sana da sorayım; içinde bulunduğum koşullar gerçekten olumsuz aylardır, iyi-kötü elim ayağım tutuyor; neden ufak da olsa her hangi bir bulamıyorum acaba Arif? Evet, belirli bir yaşta bulunuyorum; evet, bizim toplumumuz bir insan toplumu değil; evet, iş bulma ortamı kıran kıranadır .. şudur budur ama yine de bana (bulunabilirdi gibi geliyor. Acaba diyorum benim kişisel konumum durumum toplumsallığa mı dönüşmüştür? Toplumsal bir çemberi aşmak hayli zordur çünkü. Ve acaba benim bilmediğim olgular mı var? (İstanbul'da bir dolu çıkarılmış söylenti duymuştum geçmişteki o temel 'insanlık dışı' olguları örtbas etmek için.. Neyse.) Ben şimdi iş bulma konusundan başka hiç bir şey düşünmiyeyim diyorum. Bir gelişme olursa iş konusunda, bana yazıver lütfen Arif.

Bitiriyorum. Hoşça kal Arif, sana çok selamlarımı söylüyorum.

Ece Ayhan